

[Johs. Christiansen.]

naturligvis underkastes en nærmere prøvelse i et udvalg. Navnlig vil vi fra vor side lægge megen vægt på, dels at de i § 3 nævnte fondsstyrelser får den helt rigtige sammensætning, dels at de forvaltningsregler, som det er tanken nærmere at fastsætte, udformes under hensyntagen til, at ingen berettigede interesser denne sag vedrørende trædes for nær.

Der er i denne forbindelse en udtalelse af ministeren, som jeg gerne vil sætte en streg under. Jeg tænker på hans fortrøstning til, at malernes og billedhuggerens værker i skoler, læreanstalter, mødelokaler og lignende offentlige steder vil kunne virke inspirerende og stimulerende for de unges livsforståelse. Denne fortrøstningsfulde opfattelse deler jeg. Men for at ingen af os skal blive altfor skuffet, er det netop så afgørende, at de foreslåede fondsstyrelser får en i enhver henseende forsvarlig sammensætning. Kunst er en søgende, ofte en til yderlighederne gående eksperimentel livsyttring. Sådan har det været altid, sådan er det også i dag. Det vil sige, at der til enhver tid vil være forskellige skoler, retninger og klikker, og moden — selv moden — har et stort ord at sige samtidig. Jeg kan illustrere dette blot med et enkelt eksempel. For en menneskealder siden eller så skabtes der brand og ballade i gaden, hvis jeg må bruge det udtryk, over de såkaldte pakkassemalerier, som en datidig kunstner excellerede i. I dag vil formodentlig den retning, som sværger til det abstrakte, anse pakkassemalerierne som udtryk for noget temmelig reaktionært. Jeg erkender, at jeg rent ud sagt ikke selv forstår abstraktismen, det er nok min fejl, men hvis man gennem en statsstøttet udbredelse af kunst ønsker at bidrage til ungdommens livsforståelse, som ministeren så smuktudtrykte det i sin fremsættelsestale, bliver det næppe i særlig grad gennem abstraktismen, og derfor vil jeg allerede her advare mod en sådan sammensætning af fondenes bestyrelser og forretningsudvalg, at det bliver de outrerede retninger eller klikker,

der kommer til at bestemme farten, for da vil det kunne blive livsforvirringen snarere end livsforståelsen, man vil bidrage til at fremme. Om dette og andet må vi imidlertid tales nærmere ved i udvalget.

Dernæst vil jeg gerne sige, at medens jeg med glæde har kunnet slutte mig til tanken i forslaget om kunstfondene, er det i en helt anden sindsstemning, jeg har læst den højtærede finansministers tilkædede forslag om forøget afgift på auktioner. Jeg forstår, at disse forslag ikke debatteres under eet, men at forslaget om en forøget afgift på auktioner kommer til en særskilt behandling, og derfor skal jeg nøjes med i denne omgang at sige, at det forslag, som her er tilkædet hovedforslaget, er jeg ikke nær så glad ved. Den højtærede finansminister må ikke misforstå mig, men jeg synes, det er en lidt bagvendt måde at tage pengene på. Men det er altså et spørgsmål, vi kommer til senere.

Jeg vil gerne slutte denne omgang med at anbefale, at der bliver gjort et solidt og godt arbejde i udvalget for at få det bedst mulige ud af det forslag, som undervisningsministeren har lagt på bordet for os.

Her er jo ikke alene tale om, at man vil støtte den arbejdende kunst, men her er også i høj grad tale om det, som naturligvis ligger bagved, at man vil vække, at man vil styrke folkets interesse for og kærlighed til den kunst, som vi nu engang er i stand til at skabe i vort eget kultursamfund.

Der har været talt om, hvorvidt der er et behov, og om et sådant behov allerede har givet sig udtryk i positiv retning. Det afgørende er, at de, der køber kunst for kunstens skyld, for skønhedsglædens skyld, får den rette vejledning, hvis ikke de i forvejen er ganske sikre på, hvad der er kunst, og hvad der ikke er kunst. Til en sådan vejledning vil det i høj grad bidrage, at vore offentlige bygninger og de lokaler, vi samles i, bliver smykket på den måde, som det er tanken i forslaget.

Der er en ting, jeg også vil gøre opmærksom på. Det er den nøje forbindelse, som jeg håber der må blive, når kunst-